

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 18.6.2007
СОМ(2007) 328 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

**въз основа на член 9 от Рамково решение 2003/568/ПВР на Съвета от 22 юли 2003
г. относно борбата с корупцията в частния сектор**

{SEC(2007) 808}

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

въз основа на член 9 от Рамково решение 2003/568/ПВР на Съвета от 22 юли 2003 г. относно борбата с корупцията в частния сектор

1. ВЪВЕДЕНИЕ

Съветът¹ прие Рамковото решение 2003/568/ПВР на Съвета от 22 юли 2003 г. относно борбата с корупцията в частния сектор² в съответствие с дял VI от Договора за създаване на Европейския съюз. Както е заявено в параграф 10 от преамбюла, неговата цел е:

„...да гарантира, че както активната, така и пасивната корупция в частния сектор са наказуеми във всички държави-членки, че на юридическите лица също може да се търси отговорност за тези престъпления и че за тези престъпления се налагат ефективни, съразмерни и възпиращи санкции.“

Нейна основна същност е изискването държавите-членки³ да обявяват за наказуеми два вида поведение, които могат да бъдат обобщени, както следва (вж. член 2 от рамковото решение):

- обещаване, предлагане или даване подкуп на лице в частния сектор, за да извърши или да се въздържа от дадено действие в нарушение на неговите задължения
- поискване или получаване на подкуп или приемане на обещание за такъв от лице, докато работи в частния сектор, за да извърши или да се въздържа от дадено действие в нарушение на неговите задължения.

Комисията счита, че е изключително важно корупцията да бъде преследвана навсякъде, където тя се проявява. Корупцията в частния сектор оказва пряко въздействие върху конкурентоспособността и икономическото развитие. Като се борят с корупцията в частния сектор, държавите-членки ще укрепят вътрешния пазар и ще засилят своите икономики. Освен това тези мерки ще окажат положително въздействие върху отношенията с външните търговски партньори на Европейската общност.

Създаване на инструменти

Предотвратяването и борбата срещу корупцията отдавна е приоритет за ЕО. Редица правни инструменти, посветени на корупцията, бяха приети от ЕО от 1995 г. насам, преди приемането на Съвместното действие относно корупцията в частния сектор. Тези по-ранни документи са следните:

---

¹ 2524-то заседание на Съвета на Европейския съюз (селско стопанство и рибарство), състояло се в Брюксел на 22 юли 2003 г.

² ОВ L 192, 31.7.2003 г., стр. 54.

³ В настоящия доклад с термина „държавите-членки“ се има предвид ЕС на 25-те; Румъния и България ще бъдат поканени да сътрудничат за всеки следващ доклад, който предстои евентуално да бъде изготвен.

— Конвенция за защита на финансовите интереси на Европейските общности, 1995 г., и свързаните с нея протоколи⁴

— Конвенция за борбата с корупцията, в която участват длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите-членки на Европейския съюз, 1997 г.⁵

Вниманието бе насочено след това към частния сектор и бе разработено Съвместното действие относно корупцията в частния сектор (Съвместно действие от 22 декември 1998 г. (98/742/ПВР))⁶. Това съвместно действие бе разглеждано като първа стъпка при справяне с последиците от корупцията на вътрешния пазар и в международната търговия. То призова държавите-членки да обявят:

— както пасивната, така и активната корупция в частния сектор за наказуеми, поне когато това поведение е довело до нарушаване на условията на конкуренция при възлагането на обществени поръчки

— отговорността на юридическите лица във връзка с активната корупция.

Инструменти относно корупцията в частния сектор на други органи

Трябва да се отбележи, че към края на 90-те години на миналия век Съветът на Европа също разработи набор от мерки и инструменти за борба срещу различните аспекти на корупцията, сред които беше неговата Наказателна конвенция за корупцията⁷. Конвенцията включваше членове за корупцията в частния сектор (активен подкуп — член 7, и пасивен подкуп — член 8). Те бяха по-общи от подхода, възприет в съвместното действие и по-късно в рамковото решение, защото не предвиждаха ограничаване до поведението, включващо нарушаване на условията на конкуренция. Тя включваше също разпоредба относно корпоративната отговорност (член 18), която е по-тясна от тази в рамковото решение, тъй като не включва пасивния подкуп. Въпреки че както рамковото решение, така и конвенцията предвиждат, че терминът „юридическо лице“ се основава на определението на този термин в приложимото национално право, контекстът е потенциално по-широк според рамковото решение, тъй като то изрично разширява приложното поле на престъпленията пасивна и активна корупция до бизнес дейностите в единиците със стопанска и с нестопанска цел.

До днес Наказателната конвенция на Съвета на Европа е подписана от всички държави-членки, но е ратифицирана само от 19⁸. Някои държави-членки, както позволява процедурата на ратификация, са изразили резерви по отношение на един или повече от споменатите по-горе членове⁹. Въпреки че вторият кръг на оценка (2003—2005 г.), проведен от механизма на Съвета на Европа GRECO („Група държави срещу

---

⁴ ОВ С 316, 27.11.1995 г., стр 3.

⁵ ОВ С 195, 25.6.1997 г, стр 1.

⁶ Съвместно действие от 22 декември 1998 г., прието от Съвета въз основа на член К.3 от Договора за Европейския съюз, относно корупцията в частния сектор (98/742/ПВР) ОВ L 358, 31.12.1998 г., стр. 2—4.

⁷ Наказателна конвенция за корупцията (ETS № 173 Страсбург 27.1.1999 г.) <http://conventions.coe.int/Treaty>

⁸ Изключенията са Австрия, Франция, Германия, Гърция, Италия и Испания.

⁹ Белгия, Чешката република, Полша — членове 7, 8; Обединеното кралство — член 7; Унгария — член 8.

корупцията“), включи член 18 „Корпоративна отговорност“ в своето приложно поле, той не разгледа членове 7 и 8 относно корупцията в частния сектор. Ето защо настоящият доклад не съдържа препратки към оценките на Съвета на Европа.

Организацията на обединените нации също се занимава с корупцията в частния сектор. Член 12 от Конвенцията на ООН срещу корупцията (UNCAC), 2003 г., не изисква от държавите участнички да обявят за наказуемо деяние корупцията в частния сектор. Неговото приложно поле е сведено на първо място до насърчаване на държавите участнички да вземат мерки за предотвратяване на корупцията в частния сектор, да повишат стандартите за счетоводството и одита, да окуражават прозрачността и да въведат граждански, административни или наказателни санкции, когато те не се съблюдават.

Датската инициатива

През юли 2002 г. Дания представи инициатива за рамкова директива¹⁰, след чието приемане да бъде отменено съвместното действие.

Инициативата разшири предишния контекст, като включи изрично споменаване на заплахата, която корупцията представлява за „едно спазващо законите общество“, както и нейното изкривяване на „конкуренцията“ и спъването на „доброто икономическо развитие“ (параграф 7, преамбюл). Инициативата заявяваше, че целта на рамковото решение е

„...по-специално да гарантира, че както активната, така и пасивната корупция в частния сектор са наказуеми във всички държави-членки, че на юридическите лица също може да се търси отговорност за тези престъпления и че за тези престъпления се налагат ефективни, съразмерни и възпиращи санкции.“ (Параграф 8, преамбюл).

Приемане на рамковото решение

Както е записано в протокола на заседанието на Съвета за приемането му¹, три държави-членки (Германия, Ирландия и Италия) внесоха свои изявления в протокола. Ирландия заяви, че определението на понятието „нарушаване на задължение“ (член 1), в което се говори за „нелоялно поведение“, не включва „дейностите по обществения надзор (*whistle-blowing*)“. Германия заяви, че терминът „при осъществяване на стопанска дейност“ (член 2, параграф 1) трябва да се тълкува в смисъл, че става въпрос за дейност, свързана със закупуване на стоки или търговски услуги. Германия и Италия заявиха, че ограничават приложното поле на член 2, параграф 1 до действия, които водят или биха могли да доведат до нарушаване на условията на конкуренция във връзка със закупуването на стоки или търговски услуги (член 2, параграф 3).

2. ЦЕЛ НА ДОКЛАДА И МЕТОД НА ОЦЕНЯВАНЕ

Рамковите решения на Съвета са задължителни за държавите-членки по отношение на резултата, който трябва да се постигне, но оставят на националните органи избора на формата и методите. Те нямат пряко действие.

---

¹⁰ Инициатива на Кралство Дания с оглед на приемане на Рамково решение на Съвета относно борбата с корупцията в частния сектор (2002/С 184/04).

Тъй като Комисията няма правомощия по „Третия стълб“ да открие процедура за нарушение срещу една държава-членка, естеството и целта на този доклад са сведени до фактичката оценка на взетите мерки за нейното прилагане.

Докладът се съсредоточава върху членове от 1 до 7 (с кратко позоваване на член 10, където това е уместно) и отбелязва декларациите, направени от държавите-членки по членове 2 и 7. Той не разглежда членове 8, 9 и 11, тъй като тези разпоредби не изискват приложение.

Критериите за оценка, приети от Комисията за настоящия доклад, са общите критерии, приети през 2001 г.¹¹ за оценка на изпълнението на рамковите решения (практическа ефективност, яснота и юридическа недвусмисленост, пълно прилагане и спазване на сроковете за транспониране). На второ място са използвани и специфични за това рамково решение критерии, като са предоставени допълнителни подробности в контекста на анализа на отделните членове, който следва.

Член 9, параграф 1 от рамковото решение изискваше от държавите-членки да предприемат мерките, необходими за да се съобразят с разпоредбите на рамковото решение преди 22 юли 2005 г. Член 9, параграф 2 изискваше от тях да предадат на Генералния секретариат на Съвета и на Комисията текста на разпоредбите за транспониране в тяхното национално право на задълженията, които произтичат за тях от това рамково решение.

Две държави-членки (NL, FI) отговориха и представиха своето законодателство на Комисията преди крайния срок. Други 21 отговориха впоследствие, от които Чешката република представи свой проект на законодателен акт (с изключение на членове 5 и 6), докато Гърция и Испания заявиха, че работят върху съответното законодателство, но не са представили текст до настоящия момент. Кипър и Малта не са отговорили към днешна дата.

Много държави-членки представиха някаква форма на придружително писмо, в което обръщат внимание на всички декларации, които искат да направят. Други използваха възможността да представят придружително писмо и таблица за съгласуване, в които обясняват общия и конкретния подход, възприет в тяхното законодателство, обосновано със съответните законови отправки. Що се отнася до задължението да предоставят текста на своите разпоредби по транспонирането, Дания не предаде никакъв текст в подкрепа на иначе много подробния коментар, докато някои други държави-членки допуснаха частични пропуски. Те са посочени с повече подробности при обсъждането на съответните мерки.

Ето защо докладът излага анализ на коментарите и законодателството по транспонирането, предоставени от 20 държави-членки, както и някои бележки по проекта на законодателния акт, предаден от Чешката република.

Член 1 — Определения

Малко държави-членки дадоха дори и частичен отговор по този член. Някои други държави-членки изразиха възгледа, че не е необходимо да отговарят по него.

---

¹¹ COM(2001) 771, 13.12.2001 г., точка 1.2.2.

Становището на Комисията обаче е, че информацията за прилагането на тези определения в националното законодателство ще бъде изключително полезна, за да се има яснота как се работи с тези понятия в националното законодателство. При липсата на такава информация Комисията не може да бъде сигурна, че рамковото решение е било правилно транспонирано — така например информацията относно определението на „юридическо лице“ е от решаващо значение за анализа на транспонирането на член 5.

Член 2 — Активна и пасивна корупция в частния сектор

Член 2 е ключовият член на рамковото решение от 2003 г. Той не само съчетава определенията и престъпленията, свързани съответно с активната и пасивната корупция, но и разширява обхвата на престъпленията извън границите на вътрешния пазар, освен ако дадена държава-членка не направи изрична декларация, запазваща подобно ограничение.

Член 2 се оказва много проблематичен за повечето от 20-те държави-членки. Само две (BE, UK) правилно транспонираха всичките му елементи. Все пак, с изключение на едно изискване по член 2, параграф 1, Португалия и Ирландия постъпиха иначе по същия начин. При все че е възможно да се каже, че държавите-членки обявиха до известна степен за престъпления активната и пасивната корупция в частния сектор, има някои проблеми, с които държавите не се занимаха както трябва. Това е повод за сериозно безпокойство, тъй като пропуснатите елементи означават, че законите биха могли да бъдат лесно заобиколени. От държавите-членки се изисква да се занимаят с тези пропуски в спешен порядък.

Изискването към държавите-членки да обявят за **престъпления активната и пасивната корупция при осъществяване на стопанска дейност в частния сектор** е формулирано в член 2, параграф 1. За по-лесно анализиране законодателството бе разгледано в рамка от седемте елемента на описанието по съответно член 2, параграф 1, буква а) (активна корупция) и член 2, параграф 1, буква б) (пасивна корупция). Тъй като законодателството на повечето държави-членки имаше много сходства и за двете, следващите бележки са насочени само към престъплението активна корупция (член 2, параграф 1, буква а)).

— „обещаване, предлагане или даване“

Единадесет държави-членки са изпълнили това изискване, но 7 (EE, HU, IT, NL, PL, PT, SK) са пропуснали „предлагане“, LU е пропуснал „даване“, а LV е пропуснала „обещаване“.

— „пряко или чрез посредник“

Всичките 20 държави-членки включват пряката корупция. 8 държави-членки обаче или са пропуснали посредниците (AT, DE, FI, IT, NL, PL, SE, SI), или са изместили фокуса на престъплението, предвиждайки отговорност за посредника (EE) вместо за лицето, използвало посредника.

— „лице, което в каквото и да е качество ръководи или работи“

Някои държави-членки не говорят за пълното приложно поле на „ръководи“ (AT, DE, LV, SE) или „работи“ (IT, LU, LV, PL), докато ЕЕ не предоставя информация по тази точка.

— „юридическо лице от частния сектор“

Това е ясно споменато от 18 държави-членки, но ЕЕ не предостави информация, а LU не даде определение на термина „юридическо лице“.

— „каквато и да е недължимата облага“

Четиринадесет държави-членки отговарят на това изискване. Все пак 5 (DE, EE, FI, LT, NL) не говорят за невеществени облаги. IE посочи, че подготвя законодателство по тази точка.

— „за него или за трето лице“

Докато FR и ЕЕ не предоставиха информация по тази точка, 16 държави-членки обявяват за престъпление даването на облага за лице или трета страна, но IT и NL пропускат елемента за третата страна в своето законодателство.

— „да извърши или да се въздържа от дадено действие в нарушение на неговите задължения“

Тринадесет държави-членки отговарят на това изискване. Четири държави-членки (HU, PL, SE, SI) не посочват „да се въздържа“, докато DE и LT не посочват елемента „в нарушение на неговите задължения“. ЕЕ не предостави информация по тази точка.

Що се отнася до корупцията, включваща **субекти с нестопанска цел** (член 2, параграф 2), често липсваше информация, която да послужи за някакъв анализ. Когато имаше възможност свързан с темата материал да се намери другаде, напр. във връзка с член 5 за отговорността на юридическите лица, той беше използван. Въпреки всичко положението в 10 държави-членки (AT, FI, HU, IT, LT, LU, LV, PL, SE, SK) остава неясно.

Рамковото решение предвижда, че всяка държава-членка може да ограничи приложното поле на престъпленията активна и пасивна корупция до действията, които водят до нарушаване на условията на конкуренция (член 2, параграф 3), но изисква тя да представи декларация в този смисъл. Член 2, параграф 4 от рамковото решение не само предвижда съобщаването на тази декларация на Съвета, когато тя бъде приета, но и ограничава срока ѝ на валидност до пет години, считано от 22 юли 2005 г., докато член 2, параграф 5 изисква от Съвета преди изтичането на този срок да прецени дали тези декларации могат да бъдат подновени. Когато държавите-членки са подали декларации (член 2, параграф 3) било официално до Съвета, било с писмо, съдържащо материала по тяхното транспониране, те са били взети под внимание. Такива декларации бяха подадени от DE, IT и PL. Дали тези декларации могат или не могат да бъдат подновени е въпрос, който Съветът трябва да обсъди преди 22 юли 2010 г. (член 2, параграф 5). Декларация беше подадена и от AT, в която тя се възползва от клаузата за изключение по член 2, параграф 3 по отношение на всички аспекти на член 2, които тя не е транспонирала. Комисията счита, че подходът на AT надхвърля приложното поле на член 2, параграф 3, и AT е поканена да преразгледа своята позиция.

Член 3 — Подбудителство, помагачество

Членът е фокусиран върху вторичното участие в корупция чрез подбудителство и помагачество. Той не включва опитите за престъпление.

Общото ниво на транспониране беше много високо — 18 държави-членки (AT, BE, DK, EE, FI, DE, HU, IE, IT, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SK, SL) изпълниха изискванията на член 3, както и UK (с изключение на Шотландия).

Член 4 — Наказания и други санкции

В добавка към изискването по член 4, параграф 1, че на престъпленията трябва да се налагат криминални наказания, които са „ефективни, съразмерни и възпиращи“, член 4, параграф 2 изисква от държавите-членки да установят „минимално-максимален“ обхват от най-малко една до три години лишаване от свобода като наказание за деянията активна и пасивна корупция и не споменава нищо за предвиждане на друг вид наказания за по-маловажни случаи на активна или пасивна корупция. Член 4, параграф 3 е иновативен, в смисъл че изисква от държавите-членки, в съответствие с техните конституционни норми и принципи, да предвидят при определени обстоятелства временна забрана за физически лица да извършват конкретно тази или подобна стопанска дейност на подобна длъжност или в подобно качество.

Отбелязва се, че някои държави-членки са пропуснали в информацията, представена от тях по член 4, параграф 1, наказанията, предвидени по член 3. Където това беше възможно, те бяха добавени въз основа на информацията, предоставена за самия член 3.

Единадесет държави-членки (DK, EE, FI, DE, IE, IT, LT, LU, NL, PL, SE) са транспонирали изцяло член 4.

Отбелязва се, че AT предвижда максимален срок на лишаване от свобода, който е по-малък от минимума в обхвата, предвиден по член 4, параграф 2 от рамковото решение.

Повечето държави-членки са изпълнили изискванията на член 4, параграф 3.

Член 5 — Отговорност на юридически лица

Въпросът за отговорността на юридическите лица си остава труден за някои държави-членки. Три държави-членки (AT, IT, SK) или не са още приключили законодателните процедури по тази тема, или тези закони са били отхвърлени от парламента, какъвто е случаят със Словашката република, и по този начин не са успели да транспонират членове 5 и 6 от рамковото решение. Освен това Ирландия подготвя закон, специално третиращ член 5, параграф 2.

Само 5 държави-членки (LT, LU, NL, PL, SI) са транспонирали изцяло член 5. 13 са извършили транспониране на член 5, параграф 1, като резултатите са малко по-ниски по отношение на член 5, параграф 2 (6 държави-членки) и член 5, параграф 3 (10 държави-членки). Тук анализът се натъкна на особена трудност поради липса на информация от държавите-членки, която се прояви особено отчетливо във връзка с член 5, параграфи 2 и 3. При положение че, както бе вече споменато, 3 държави-членки трябва все още да задействат законодателството, за да отговорят на член 5, счита се, че член 5 дава основание за подробно разглеждане в следващите доклади.

Член 6 — Санкции за юридическите лица

Както бе казано във връзка с член 5, три държави-членки (AT, IT, SK) нямат установени закони за транспониране нито на член 5, нито на член 6. Люксембург даде знак, че подготвя законодателство, предвиждащо възможността за глоби за юридическите лица.

Доколкото както в член 5, така и в член 6 става въпрос за юридически лица, проблемите и празнотите в законодателството на държавите-членки или в информацията, предоставена от тях по член 5, повлияха на степента на транспониране на член 6. Пет държави-членки (DK, LT, NL, PL, SI) са транспонирали член 6 изцяло. Допълнителна информация се изисква от някои държави-членки, за да се направи оценка на тяхното положение.

В случаите, когато отделни държави-членки (BE, FI) са посочили санкциите само в предшестващата еурото валута, те се приканват да посочат размерите на санкциите в еуро, за да се направи оценка.

Член 7 — Компетентност

Въпреки че Комисията признава, че мерките по компетентността са стандартна характеристика на рамковите решения, тя все пак настоява държавите-членки да предоставят същото ниво на информация, когато отговарят по такива членове, както при членовете с конкретна тематика. Поради различната задълбоченост на отговорите на държавите-членки във връзка с този член, на този етап Комисията може да представи само една непълна картина на неговото транспониране. Държавите-членки се приканват да предоставят липсващата информация в срок, за да окажат съдействие при изготвянето на всеки следващ доклад.

Липсата на информация допринесе за ниската степен на транспониране — на базата на предоставената информация само за 3 държави-членки (DK, DE, UK) може да се каже, че са транспонирали този член. Следващият по важност фактор беше липсата на информация по-специално по отношение на наказуемите деяния, извършвани *отчасти* на територията на една държава-членка (вж. член 7, параграф 1, буква а)). Възможно е, разбира се, законодателството на държавите-членки да изхожда от предположението, че позоваването на компетентността за наказуемите деяния, извършени на територията, включва този елемент, но без изрично позоваване било в текста на закона, било в съпровождащите бележки, това предположение не може да бъде прието при анализа. Накрая стана ясно, че много държави-членки не са се позовали в своето законодателство на опцията от член 7, параграф 1, буква в) за поемане на компетентност за деяния, извършени в полза на юридическо лице, чието седалище е на тяхна територия, като или са подали декларация за неприемане, или изобщо не са предоставили информация в своите отговори.

Член 10 — Териториално приложение

Във връзка с член 10 UK заяви, че Гибралтар „възнамерява да транспонира тази мярка веднага щом законодателният му график му позволи да го направи“, но до този момент не е представило текста на влезлия в сила законодателен акт.

Законодателство в ход — Чешка република

Чешката република представи придружително писмо и сравнителна таблица, където е включен текстът на съответните раздели от нейния проект на наказателен кодекс. Освен членове 5 и 6, тя информира Комисията, че нейният проектозакон е съвместим с разпоредбите на рамковото решение. Чешката република обаче не е информирала впоследствие Комисията относно напредъка по този проектозакон и затова, тъй като изглежда, че текстът е все още обект на изменения в хода на парламентарните процедури, Комисията предлага само своите общи бележки в приложението към настоящия доклад.

3. СЛЕДВАЩИ СЪПЪРЖАЩИ ВЪВ ВРЪЗКА С РАМКОВОТО РЕШЕНИЕ

Комисията използва настоящата възможност да обърне внимание върху два въпроса, които трябва да бъдат разгледани през следващите години:

— „Реформиране“

Както е посочено от Комисията в нейното съобщение „Относно последиците от решението на Съда от 13 септември 2005 г.“ (Дело С-176/03 Комисията с/у Съвета) (СОМ(2005) 583 окончателен/2 Брюксел, 24.11.2005 г.), Рамковото решение на Съвета относно борбата с корупцията в частния сектор е един от инструментите, които са засегнати от това решение. Решението сочи, че правното основание за рамковото решение на Съвета се нуждае от изменение. Последиците за рамковото решение на Съвета и подходът, който трябва да се възприеме, ще бъдат обсъдени по-късно.

— Преразглеждане на член 2 от Съвета съгласно член 2, параграф 5

По силата на член 2, параграф 4 декларациите на държавите-членки, направени в съответствие с член 2, параграф 3, са валидни до 21 юли 2010 г. До тази дата член 2, параграф 5 изисква от Съвета да преразгледа член 2 „за да прецени дали направените по параграф 3 декларации могат да бъдат подновени“. Четири държави-членки (АТ, DE, IT, PL) са подали декларации.

4. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Следва да се отбележи, че по своята същност рамковите решения¹² са обвързващи за държавите-членки по отношение на резултатите, които трябва да бъдат постигнати, но право на националните органи е да изберат формата и метода на изпълнение. Рамковите решения нямат пряко действие. Тъй като Комисията няма правомощия по „Третия стълб“ да открие процедура за нарушение срещу една държава-членка, естеството и целта на този доклад са сведени до фактическата оценка на мерките за транспониране, взети от 23 държави-членки (всъщност двадесет поради посочените по-горе причини).

Обобщаваща таблица за степента на транспонирането от 20 държави-членки

I = няма/недостатъчна информация N = нетранспониран P = частично транспониран T = изцяло транспониран

---

¹² Член 34, параграф 2, буква б), Договор за Европейския съюз.

Държави-членки	Член 1	Член 2	Член 3	Член 4	Член 5	Член 6	Член 7, параграф 1
Австрия (AT)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	P	N	N	I
Белгия (BE)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	T	T	I	P	I	P
Германия (DE)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	P	P	T
Дания (DK)	T (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	P	T	T
Естония (EE)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	T	P	P	I
Финландия (FI)	T (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	P	P	I
Франция (FR)	I (ЮЛ) T (НнЗ)	P	I	P	P	I	I
Унгария (HU)	T (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	P	I	P	P
Ирландия (IE)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	T	P	P	P
Италия (IT)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	N	N	P
Литва (LT)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	T	T	T	I
Люксембург (LU)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	T	P	P

Латвия (LV)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	P	P	P	P
Нидерландия (NL)	I (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	T	T	T	P
Полша (PL)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	T	T	T	P
Португалия (PT)	T (ЮЛ) T (НнЗ)	P	T	P	P	P	P
Швеция (SE)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	T	P	P	P
Словакия (SK)	I (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	P	N	N	P
Словения (SI)	T (ЮЛ) I (НнЗ)	P	T	P	T	T	P
Обединеното кралство (UK)	T (ЮЛ) I (НнЗ)	T	T (Англия, Уелс и Северна Ирландия) I (Шотландия)	P	P	P	T
Общо транспонираня	10 (ЮЛ) 8 (НнЗ)	2	18	11	5	5	3

(ЮЛ) = юридическо лице; (НнЗ) = нарушаване на задължение

Заклучителни бележки

Повод за загриженост от страна на Комисията е това, че транспонирането на това рамково решение на Съвета се намира все още на ранен етап в държавите-членки. Комисията напомня на държавите-членки значението, което те придават на борбата с корупцията в частния сектор¹³. Освен това Комисията отбелязва, че това значение е отразено и в Наказателната конвенция за корупцията от 1999 г. на Съвета на Европа и в Конвенцията на ООН срещу корупцията от 2003 г. Строги, всеобхватни закони на национално ниво са базата за ефективна защита на частния сектор срещу тази икономическа заплаха.

¹³ (Параграф 9 от преамбюла на рамковото решение.)

Комисията приканва всички държави-членки да разгледат настоящия доклад и да се възползват от възможността да предоставят всякаква допълнителна информация в това отношение на Комисията и на секретариата на Съвета, за да завършат изпълнението на своите задължения съгласно член 9 от рамковото решение. Освен това Комисията насърчава държавите-членки, които са сигнализирали, че подготвят съответно законодателство, да приемат тези национални мерки във възможно най-кратки срокове и да предоставят текстовете на секретариата на Съвета и на Комисията за анализ. Този призив е отправен по-специално към Гърция и Испания, които посочиха през 2005 г., че подготвят проектозакон, но не са предоставили никаква допълнителна информация. Накрая Комисията отбелязва със загриженост, че 2 държави-членки не са дали отговор до този момент (СУ, МТ) (Кипър, Малта) в нарушение на член 9, и настоява те да предоставят пълни подробности за извършеното от тях транспониране без понататъшно отлагане.

Приложеният работен документ на службите предлага по-подробен анализ на националните мерки на държавите-членки, върху който се базира анализът на Комисията.